

Omsvøb som muligt og stod allerede med Haanden paa Dørlaasen for at gaa, da han efter en kort Betænkning atter vendte sig mod Stuen og — temmelig udfordrende — sagde:

„Jeg kunde forresten med det samme anmode Hr. Pastoren om at være saa venlig at entholde Deres Søn fra min Have. Han og nogle andre Drengene har meget ondt ved at lade mine Kaviller i Fred — og det skøtter jeg, rent ud sagt, ikke stort om.“

Pastor Sidenius, der sad dybt bøjet over Skrivebordet med sine store, mørkeblaa Briller skubbet op paa Panden, i Færd med at indføre Faddernes Navne i Kirkebogen, rejste ved disse Ord langsomt Hovedet, skød Brillerne paa Plads og sagde skarpt:

„Hvad er det, De staar der og siger . . . ? Vil De beskyldes min Søn for at . . .“

„Ja, det vil jeg,“ vedblev den anden med en Haand i Siden, særdeles tilfreds med engang at kunne triumfere over den selvbevidste Præst. „Hr. Pastorens Søn — Peter Andreas hedder han nok — han er nu tilgmed som en Slags Hovedmand for disseherre smaa Gavtyve, der kryber over Folks Plankeværker. Og Ret skal vel være Ret — ogsaa med Pastorens Børn. Jeg vil ellers blive nødsaget til at henvende mig til Politiet, og saa kan det jo let blive til en offentlig Afstraffelse for Drengen paa Raadstuen. Og det vilde vel ikke være saa heldigt i Betragtning af Pastorens Embedsstilling her i Byen.“

Pastor Sidenius lagde med en usikker Bevægelse Pennen bort og rejste sig.

„Min Søn . . .“ gentog han, og hele hans Legeme skælvede.

Mens dette foregik i Præstens Stue, sad den lille Synder henne paa Skolen og skjulte sin daarlige Samvittighed for Læreren og Kammeraterne bag en høj Stabel Bøger. Han havde paa Vejen til Skolen mødt den vrede Borgermand, der havde raabt til ham over Gaden: „Hold dig nu parat, min Dreng! For nu gaar jeg hen og snakker et lille Ord med din Far!“ Peter Andreas plejede ellers ikke at tage sig Faderens Vrede synderlig nær; men han havde dennegang undtagelsesvis en Fornemmelse af at have begaaet noget uværdigt, og han følte sig mere og mere utilpas, efterhaanden som Tiden nærmede sig, da han skulde hjem.